

請由此開始↓

各位評審大家好，我是____號參賽者（唸完後，開始計時）

Utopia Putih Merah

紅白烏托邦

Dari balik tirai jendela yang lusuh, sepasang mata kecil menatap awas. Pandangannya tidak terlepas dari lapangan bola, tepat sepuluh meter di depan rumahnya. Sudah setengah jam gadis itu mengawasi. Bukan gerak-gerik bola. Bukan pula para pemain bola berseragam putih merah, karena di sana hanya ada bayangan kosong dan keheningan. Sepasang mata kecil itu mengerjap. Isi kepala si gadis kecil penuh pertanyaan tak terungkap. Hari-harinya telah berubah. Ia tak lagi ikut ibunya ke sekolah untuk berjualan di kantin. Ia tidak lagi dibonceng Ayah keliling perumahan di sore hari.

破舊的窗簾後面，一雙小眼睛警戒地看著。他的目光始終無法離開距離他家正好十公尺的足球場。女孩已經看了半小時了。不是球的運動。穿著紅白隊服的足球員也沒有出現，因為只有空蕩蕩的影子和寂靜。一雙小眼睛眨巴眨巴。小女孩的腦子裡充滿了未解的問題。他的日子已經改變了。他不再陪媽媽去學校小賣部賣東西了。下午他不再被父親帶去社區散步。

Ia tak lagi melihat anak-anak berseragam putih merah berteriak sambil berebutan bola sepak di depan rumahnya. Hari itu, seharusnya menjadi hari pertama Ia masuk sekolah dasar. Hari itu, seharusnya untuk pertama kalinya Ia mengenakan seragam putih merah yang selalu diidamkannya. Tapi, hari itu semua berbeda dari bayangannya. Sejak pagi, ibunya menangis di kamar.

他再也看不到身穿紅白相間制服的孩子們在他家門前大喊大叫地爭搶足球了。那一天，本該是他上小學的第一天。那一天，他應該第一次穿上他一直夢想的紅白相間的制服。可是，那一天的一切都和他想像的不同。從早上起，他的母親就一直在房間裡哭泣。

Masih berdaster Hello Kitty, gadis itu hanya berdiri di balik tirai jendela rumah, memeluk guling kempes kesayangannya. Perut lapar, tapi pagi itu Ia tidak menemukan susu dan roti di meja makan, seperti yang biasa ibunya siapkan. Mendadak, rumahnya penuh orang-orang. Ia mengenal dua atau tiga orang dari mereka, meskipun ada sepotong kain hijau menutup hidung dan mulut mereka.

女孩仍然穿著 Hello Kitty 家居服，站在房子的窗簾後面，抱著她最喜歡的扁平枕頭。他的肚子很餓，但是這天早上，他沒有在餐桌上發現媽媽通常準備的牛奶和麵包。頓時，屋子裡擠滿了人。儘管他們用一塊綠布蒙住了口鼻，但他還是認出了其中的兩三個人。

謝謝大家(結束計時)